
PRZEPOMOŻENIE (1) *sb n*

G sg przep(o)m(o)ż(e)niã.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w. s.v. przepomódz.

To, na co kogoś stać, możliwość:

Wyrażenie przyimkowe: »według przepomożenia sw(oj)ego«: [Franek niema zadnego działu przy Matzku bratku swogim, any ssiosty niemagiã; bo iusz matka za swoyego dobrego zdrowia gest ge odprawie[la], Hane y Magdalene, wedlug przepomożenia swowego. *ProtokWoźnik 1575 nr 151.*]

~ *Szereg:* »według majątności i przepomożenia«: ázby [*rycerskiego stanu człowiek*] pierwey przed Krolem Ie⁸⁰ Mością [...] okazał ieśliż vmie to co iego rycerfkiemu stanowi należy/ álboż vřárřkã/ álboż ráytárřkã/ álboż kozáckã/ lub też y pieřzo/ káždy wedľuk máiętności y przepomożenia fwego *GrabPospR K3.* ~

Synonim: możność.

Cf PRZEMOC